౩౧

అంతా వ్యాపారమే

రామనాథం ఢిల్లీ విమానాశ్రయంలో దిగి, క్వీన్స్ హోటల్‌కి టెలిఫోను చేశాడు, తనకోగది ఏర్పాటుచెయ్యమని.

క్వీన్స్ హోటల్ చాలా పెద్దతరగతిహోటేలు. అతి విశాలమైన ఆవరణ, ఆవరణలో పూలతోట, చుట్టూ ప్రహరీ గోడ, ఇనపగజాల తలుపులు. సింహద్వారంవద్ద గూర్ఖావాడు. దూరంనుంచి చూస్తే ఆంగ్లేయవాస్తు శిల్పపద్ధతిలో కట్టిన యీ భవనం రాజులూ రాణీలు నివసించే ప్రాతరకపు భవనంలా కనిపిస్తుంది. దానికొక విధమైన గంభీరాకారం వుంది.

దీనిపేరు భారతదేశంలోనే కాక విదేశాల్లో కూడా వ్యాపించింది. విలాసార్థం భారతదేశ యాత్రకు వచ్చే విదేశ ధనికులు, స్వదేశ ధనికులు, రాజ ప్రముఖులు, రాయబారులు, పెద్దపెద్ద వ్యాపారులు వగైరా శ్రీమంతులుఅక్కడ దిగారు.

మేనేజరు భారతీయుడే కాని ఆంగ్ల నాగరికత బాగా వొంటపట్టినవాడు కొంచం స్థూలకాయుడు. పొట్టిగా గుమ్మడి కాయలా వుంటాడు. బట్టతల, నల్లటి ముఖంలోంచి తెల్లటి పలువరుస తొంగిచూస్తూ వుంటుంది. ఆకళ్ళలో నిశితమైన దృష్టి, నిర్వహణసామర్థ్యం, జీవితానుభవం వుట్టిపడుతూ వుంటాయి.

రామనాథానికి మంచిగదొకటి ఏర్పాటు చేశాడు మేనేజరు. తనకొచ్చిన వివరాల ప్రకారం రామనాథం ఒక పెద్దవ్యాపారస్తుడు. వ్యాపారంమీద విదేశాలు తిరిగినవాడు.

ప్రభుత్వ వర్గాల్లో బాగా పలుకుబడి వున్నవాడు. ఆయన ఢిల్లీ వస్తున్నాడంటే ఎవరైనా మంత్రులనో, పెద్ద వుద్యోగులనో కలుసుకోడానికే అయివుండవచ్చును. ఆయన కేలోపం జరగ కూడదని బంట్రోతులకూ గుమాస్తాలకూ చెప్పివుంచాడు. అతని రాకకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు. తనుస్వయంగా స్వాగత మివ్వడమే బాగుంటుంది. మధ్యాహ్నం ఒంటి గంటైంది, మేనేజరుకి ఆకలివేస్తూంది, మరోపావుగంటచూసి భోజనానికి పోవచ్చు ననుకొన్నాడు మేనేజరు.

అంతట్లో గుమ్మంలో కారు నిలబడింది. రామనాథం కారుదిగి చకచక మెట్లెక్కి హాలులోకి వచ్చాడు. కొంచెం పొడుగ్గా, తెల్లగా అందంగా వుంటాడు. చాలవిలువైన ఫ్రెంచి ఉన్నిసూటు, స్విస్ టై, కళ్ళజోడు, నోట్లోపైపు, చేతిలో తోలుసంచీ, కెమెరా, హోటలుబంట్రోతులు వచ్చి సలాంచేసి పెట్టె బెడ్డింగూ లోపలికి తీసుకువెళ్ళేరు. మేనేజరు వినయపూర్వ కంగా వంగి కరచాలనం చేశాడు. పరిచయాలు చేస్తున్నారు.

"మేనేజరు, మీరుహోటల్ కి రావడంనాకుసంతోషంగా వుంది" అన్నాడు రామనాథం ఇంగ్లీషులో, అలా అనడం సంప్రదాయం కాబోలు మరి.

"మీ కన్నివిధాలా సదుపాయంగా వుండేటట్లు చూస్తాను" అన్నాడు మేనేజరు. ఈ అనవాయితీలయిన తర వాత వాళ్ళిద్దరూ రామనాథంకోసం ఏర్పాటు చేసిన గదిలోకి వెళ్ళేరు. గదిలో రేడియో, డ్రెస్సింగ్ టేబులు సోఫాలు వగైరా సామగ్రివుంది.

"మీ కేమైనా అవసరమైతే ఆఫీసులో వుంటాను టెలి ఫోను చెయ్యండి" అన్నాడు మేనేజరు.

"అలాగే"

"మీరు ప్రయాణపు బడలికతో వున్నట్టున్నారు, స్నానం, భోజనం చేసి విశ్రాంతి తీసుకోండి. మళ్ళీ సాయంత్రం కలుద్దాం."

"చూడండీ, పోస్టాఫీసునుంచి ఒక వంద టెలిగ్రాం ఫారాలు తెప్పించండి, చాలాపని వుంది" అన్నాడు రామనాథం.

అలాగేనని చెప్పి మేనేజరు వెళ్ళిపోయాడు.

సాయంత్రం రామనాథ్ ఊళ్ళోకెళ్ళి అటూ యిటూ తిరిగి హోటలు చేరుకునే సరికి చీకటి పడింది. హోటలు విద్యుద్దీపాలతో పట్టపగలులా వుంది. జట్లు జట్లుగా స్త్రీ పురుషులు కార్లలోంచి దిగి విలాసంగా నడుస్తూ మాట్లాడుకుంటూ, గట్టిగా నవ్వుకుంటూ లోపలికి వెళ్తున్నారు. హోటలు హాలు ల్లోంచి సంగీతం, వీధివరండామీద స్త్రీల కిలకిల నవ్వులూ ఆవ రణ అంతా వ్యాపించాయి. విద్యుద్దీపాల కాంతిలో స్త్రీల దుస్తులు, ఆభరణాలు తళ తళ మెరుస్తున్నాయి.

రామనాథం వరండాకు దిగువ ఆవరణలో వేసివున్న ఒక కుర్చీలో కూర్చుని తీరికగా సైపు కాలుస్తున్నాడు. హోటల్ లోపలికి వెళ్ళేవారిని అక్కడ తచ్చాడు తున్నవారినీ చూస్తున్నాడు. హాలులోని నిలువుటద్దాలలో వారి ప్రతిబిం బాలు కనిపిస్తున్నాయి. వారంతా గొప్ప కుటుంబాలకు చెందిన వారు. భూస్వాములు, వర్తకులు, అధికారులు, ధనికులు. వారి నడకల్లోనూ, కదలికల్లోనూ తాము భాగ్యవంతులమనే,

అదృష్టవంతులమనే భావం కనిపిస్తూంది. స్త్రీలలో అందంగా వున్నవాళ్లూ, వికారంగా వున్నవాళ్లూ, కూడా వున్నారు. కాని వారంతా చక్కగాముస్తాబయ్యారు. వారిచూపుల్లో, మాటల్లో పురుషులను ఆకర్షించాలనే లక్ష్యం కనిపిస్తుంది. స్త్రీలుకూడా లోపలికివెళ్ళి తాగుతున్నారు. బాల్ రూమ్‌లో జంటలుగా నాట్యం చేస్తున్నారు. హుషారుతో, వుద్రేకంతో త్రుళ్లుతున్నారు. అలసిపోయినవారు సోఫాల్లో చతికిలబడి, కొంచెం షాంపైన్, లేకపోతే గిమ్‌లేట్ పుచ్చుకుంటున్నారు. వైలెన్ మీద బిథోవెన్ సంగీతం హాయిగా వుంది. దాని ప్రక్క పియానోవాయిద్యం కూడా బాగుంది. అంతా తుఫానులా, సముద్రపు హోరులా వుంది.

రామనాథానికి జీవితం ఎంతో ఆనందమయంగా తియ్యగా కనిపించింది. ఈ సుఖాలను అందుకోడానికి మనిషి ఎంతో అదృష్టవంతుడై పుట్టాలి. లేదా సమాజాన్ని జీవితాన్ని తన పిడికిట్లో పెట్టుకుని, అనేకమందినీ, అవరోధాలనూ జయించుకుని వచ్చి అదృష్టాన్ని సృష్టించుకోవాలి. లేకపోతే జీవితసార్థక్యం ఏమిటి? రామనాథం ఆలోచిస్తున్నాడు. వెనకనుంచి మిసెస్స్మిత్ వచ్చింది. ఆమె ఆంగ్లో యిండియన్ స్త్రీ. వయసు మళ్ళినప్పటికీ యవ్వనిలా వుండడానికి శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తున్నట్లు కనిపిస్తుంది. "నీకోసం లోపలంతా వెదికాను నాట్యానికి రావా?" అంటూ ప్రక్కనున్న కుర్చీలో కూచుంది. ఆమెనోరు బ్రాందీ వాసన కొడుతూంది. అప్పుడప్పుడు పెదిమలు చప్పరిస్తూంది. బ్రాందీవల్ల మండుతున్నాయి కాబోలు.

అంతట్లో మేనేజరు గబగబా "వచ్చి మంచి ప్రోగ్రాం ఏర్పాటుచేశాము. చాల కాలమైంది. ఇండియన్ డాన్సు చూడలేదని చాలమంది అన్నారు, అంచేత ప్రత్యేకంగా కలకత్తానుండి ఒకపార్టీని తెప్పించాము. లోపలికిదయ చెయ్యండి" అన్నాడు.

"ఇండియన్సుకి డాన్సేమిటి, నా మొహం. నృత్యకళ అంటే ఫ్రాంసులోనే చూడాలి. నేను పేరిస్‌లో వున్నప్పుడు..." అని ఏదో చెప్పబోయాడు రామనాథం. కాని దొరసాని అడ్డుతగిలింది.

"అదేమిటి మోహన్ అలా అంటావు. భారతీయనాట్యం చాల గొప్పది. నా కెంతో యిష్టం మీ భరతనాట్యంలో గొప్పకళవుంది."

రామనాథం చిరునవ్వు నవ్వి "నిజమే కాని, యీ మామూలు డాన్సర్లందరూ శాస్త్రోయుక్తంగా నాట్యం చెయ్యలేరు. వీరు చవకబారు నృత్యాలతో భారతీయ సంస్కృతికీ, కళలకూ అపచారంచేస్తున్నారు. భారతీయ నాగరికతనూ, సంస్కృతినీ పాడుచేస్తున్నారు" అని రామనాథం ఒక గ్లాసు స్కాచివిస్కీ పుచ్చుకున్నాడు.

"నిజమే మోహన్, ఏ దేశంలోనైనా అంతే. కాబట్టే ప్రభుత్వం చవకబారు కళాకారుల్ని నిషేధించాలంటూ వుంటాను" అందిమిసెస్ స్మిత్. కళాకారుల్ని నిషేధించడమేమిటో మేనేజరుకి బోధపడలేదు. అసలీ దొరసాని ఎవరో, రామనాథాన్ని మోహన్ అని ఎందుకు పిలుస్తూందో అర్థం

కాలేదు. అతనికంతా అగమ్యగోచరంగా వుంది "క్షమించండి, వీరెవరో పరిచయం చేయలేదు" అన్నాడు రామనాథంతో.

"ఓ, సారీ, యీమె మిసెస్ స్మిత్ నాస్నేహింతురాలు. మోహన్ అన్నది మాతండ్రిగారు నాకు పెట్టినముద్దుపేరు," అన్నాడు రామనాథం. 'ఏడిసినట్లుంది' అనుకున్నాడు మేనేజరు. ఇంతట్లో యింకో యువకుడు తూలుకుంటూవచ్చి వారి ప్రక్కనున్న కుర్చీలో కూచున్నాడు. అతనికి కళ్ళు ఎర్రగా చింతనిప్పుల్లా వున్నాయి. ద్రాక్షసారా అతని కోటు కాలరుమీదపడి మరక కట్టింది. అతనే రామనాథాన్ని పలకరించాడు.

"హల్లో మిస్టర్ రావ్ ఎప్పుడు కలకత్తానుండి రావడం?"

"లేదు, లేదు. నేనిప్పుడు బొంబాయిలో వుంటున్నాను. మిస్టర్ మేనేజరు, ఈయన నా మిత్రుడు డేవిడ్; నామిత్రులు కాలేజీక్లాసుమేట్లు నన్ను రావ్ అనిపిలుస్తూవుంటారు" అన్నాడు ఒక మనిషికి యిన్ని పేర్లుండడ మేమిటని ఆలోచిస్తున్నాడు మేనేజరు. వాళ్ళందరితో కరచాలనం చేసి వెళ్ళిపోయాడు. వారంతా కూడా లేచి లోపలికి వెళ్ళేరు.

మర్నాడు డేవిడ్ హోటలు మేనేజరు దగ్గరకొచ్చి రామనాథం యింకా వూళ్ళో ఎన్నాళ్ళుంటాడని అడిగాడు మేనేజరు. ఎందుకన్నాడు. రామనాథం తనదగ్గర అయిదు వందలు అప్పు తీసుకున్నాడని చెప్పేడు.

"ఆయన అప్పుచెయ్యవలసిన కర్మమేమిటి?"

"ఇవాళే నాకు తెలిసింది. రామనాథం వ్యాపారం దివాలా అయిందిట. ఇప్పుడు ప్రగల్భాలు చెప్పుకుతిరుగుతున్నా

డట. ఈవూళ్ళో తెలిసినవాళ్ళదగ్గర అప్పుడే అప్పులు చేశా డట. అతను తీర్చగలడనే నమ్మకం లేదు." అన్నాడు డేవిడ్. మేనేజరుకి యిదంతా అగమ్యగోచరంగావుంది. డేవిడ్ వెళ్ళి పోయాడు. రామనాథం ఎటువంటివాడై వుంటాడా అని ఆలో చిస్తూ కూర్చున్నాడు మేనేజరు.

ఆ సాయంకాలం రామనాథం మేనేజరు దగ్గరకొచ్చి "మిస్టర్ మేనేజరు నేనింకా యీ వూళ్ళో వారం పదిరోజు లుండాలి. ఇటూ అటూ వెళ్ళడానికి తక్షణం ఒక కారు కావాలి. ఎవరేనా కార్లకంపెనీవాళ్ళకి కబురుపెడతారా" అని అడిగాడు. ఇతనుండే వారం పదిరోజులకూ కారుకొనడ మెందుకో మేనేజరుకు అర్థంకాలేదు. ఎంత లక్షాధికారైనా టాక్సీలో పోతాడుగాని, వారం రోజులకోసం పది పదిహేను వేలుపెట్టి కారుకొనడు. సరే యిదేదో చూడామని 'సరే' నన్నాడు.

కార్లకంపెనీకి కబురువెళ్ళగా, వాళ్ళు రావడం, రామ నాథం వాళ్ళదగ్గర కారొకటి తీసుకుని పదిహేనువేలకు చెక్కు వ్రాసి యివ్వడం జరిగింది.

మర్నాడు పగలల్లా రామనాథం హొటలుకురాలేదు. సాయంత్రం వచ్చాడుగాని పేకాడడానికిగాని, వినోదకార్య క్రమానికిగాని రాలేదు. సరాసరి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

రాత్రి తొమ్మిదిగంటలకి ఎవరో యిద్దరు మనుషులు రామనాథం గదిలోంచి రావడం చూశాడు మేనేజరు. వాళ్ళని కలుసుకుని, తనగదిలోకి తీసుకువెళ్ళి, పానీయాలు యిప్పించి, ఏం పనిమీద వచ్చారనిఅడిగాడు. వాళ్ళు రామనాథందగ్గర12 వేలకు

కారుకొనుక్కున్నామని చెప్పి రసీదు చూపించారు కారు తీసుకు పోతామని చెప్పేరు. తరవాత కారు తీసుకుపోయారు కూడాను.

మేనేజరు కిదంతా ఏమిటో అంతుచిక్కడం లేదు. రామనాథం నిన్ననే కారుకొని యివాళ మూడువేలు నష్టానికమ్మేశాడు. డేవిడ్ చెప్పింది నిజమై వుండవచ్చును. అసలు మొదటి నుంచీ యీ మనిషి వ్యవహారం విచిత్రంగానే వుంది. ఈ రోజుల్లో ఎవడు పెద్దమనిషో, ఎవడు మోసగాడో తెలుసుకోవడం చాల కష్టం. హోటల్ మేనేజరయిన తరవాత యిటువంటి చిక్కుసమస్యలను ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది మరి. రకరకాల మనుషులు వచ్చి దిగుతారుకదా సరే రేపు చూసుకోవచ్చుననుకున్నాడు మేనేజరు.

మర్నాడు ఉదయం రామనాథం మేనేజరుదగ్గరికొచ్చి హోటేలుబిల్లు చెల్లించి, పదిగంటలకి విమానంలో బొంబాయి వెళ్ళిపోతున్నానని చెప్పేడు. ప్రయాణానికి సన్నాహం చేయడం మొదలెట్టేడు.

మేనేజరుకి తన అనుమానం రూఢి అయింది. లేకపోతే హఠాత్తుగా యీ ప్రయాణ మేమిటి? తను చేసిన పని నలుగురికీ తెలిసి పట్టుబడేలోగా వూళ్ళోంచి దాటేస్తున్నాడు.

మేనేజరు వెంటనే మోటారుకారు కంపెనీకి టెలిఫోను చేసి రామనాథం యిచ్చిన చెక్కు మారిందా లేదా అని అడిగాడు. జరిగిన సంగతంతా చెప్పి, అతను పదిగంటలకి వెళ్ళిపోతున్నాడని చెప్పేడు

కార్ల కంపెనీవాళ్ళు వెంటనే పోలీసుస్టేషన్‌కు వెళ్ళి జరిగిన కథంతా చెప్పేరు. రామనాథం యిచ్చిన చెక్కునుగురించి

బ్యాంకులో దర్యాప్తు చేశారు. రామనాథానికి బ్యాంకులో ఎకౌంటు వుందో లేదో తెలుసుకోడానికి బొంబాయికి రాశామని, దాని బ్రాంచీ ఢిల్లీలో లేదనీ, టెలిగ్రాం యిచ్చినా జవాబు రావడానికి ఒకరోజు పట్టవచ్చునని బ్యాంకువాళ్ళు చెప్పేరు.

అయితే చూస్తూ చూస్తూ మనిషిని విడిచిపెడితే ఎలాగ? అసలు వ్యవహారమంతా చూస్తూవుంటే పీడు మోసగాడిలాగే కనిపిస్తున్నాడాయెను. కార్లకంపెనీవాడు రామనాథాన్ని అరెస్టుచెయ్యాలని పట్టుబట్టేడు.

మొత్తంమీద రామనాథాన్ని పోలీసుస్టేషన్‌కు తీసుకువెళ్ళడం, ప్రశ్నించడం జరిగింది. ఆ రోజంతా అతన్ని పోలీసుస్టేషన్‌లోనే వుంచారు.

మర్నాడు బ్యాంకునుండి వర్తమానం వచ్చింది. రామనాథానికి బొంబాయిలో ఒక బ్యాంకులో 60 వేలరూపాయలున్నాయట. చెక్కు సరియైనదేనని, దానిని మోటారుకార్లకంపెనీ ఎకౌంటుకు జమకడుతున్నామనీ బ్యాంకువాళ్ళు చెప్పేరు.

రామనాథం దర్జాగా మళ్ళీ హోటల్‌కే వచ్చి మకాం పెట్టేడు. మేనేజరు జరిగినదానికి మనసులో పశ్చాత్తాపపడ్డాడు.

అయితే రామనాథం యిక్కడితో వూరుకుంటే రామనాథ మెలా అవుతాడు. అతను వెంటనే ప్లీడర్ని పిలిచి, తన పరువుప్రతిష్టానికి ప్రయాణం ఆగిపోయినందుకు వ్యాపారం నష్టమయిందనీ మోటారుకంపెనీమీద 50 వేలకు దావావేసి గెలుచుకున్నాడు. ★